

દેશના ઉપકારીઓને શૂળી-ગોળી લોલ,
અપકારીને પૂજી હરખાય રે,
'પરદેશી' બુદ્ધિથી 'દેશ' નંદવાય લોલ.

ઢંગધડા વગર જગત અચોક્કસ લોલ,
પોલંપોલા ઢોલની ભવાઈ રે,
શીર્ષાસની ત્રાંસી-આંખું ઠોકરાળ લોલ.

કૃષ્ણ-મહાવીરને જ તીર-ખીલાં લોલ,
અવતારોને જીવતાં ના પૂજાય રે,
બુદ્ધિવાદી અવળ-બવળ આડાઈ લોલ.

શિવામૃત ભેલાડકને ઝેર પીવાં લોલ,
જડ-મનાનાં ફૂડાં તોલ-માપ રે,
શહાદતી ઉપકારો ના ભુલાય લોલ.

મધુ-તિજ જિહ્વા માંહી ઝેર પાય લોલ,
શુષ્કજ્ઞાની પાંખડો પૂજાય રે,
ધૂળ ઊડે ત્યાં લોક ભેળું થાય રે લોલ.

જીવ-જુગારી, ભેદ-પાસા બ્રાંત બાજી લોલ,
પૈજા છતાં અ-મિલન રંડવાળ રે,
જગત-મોહી વિનાશે મૂઢ દંડાય લોલ.

બુદ્ધિ-બ્રહ્મ બુધ્ધુ થયા વંક-જડા લોલ,
પશુયે મનહૂસથી અભડાય રે,
ધરતીથી મૂઢ ભાર કેમ સહેવાય લોલ ?!

ગળથૂથીમાં પક્ષ-વાડ ધીમા ઝેર લોલ,
બાળકો તો વાળો તેમ વળાય રે,
અણસમજથી કળી-ફૂલાં કરમાય લોલ.

ઘાટમાં પિસાઈને બફાઈ ગયા લોલ,
તેથી જીવનું જીવતું—જડ મોત રે,
સીધી વાતું વીરલાને સમજાય લોલ.

અહમ્ ફકત જગત-જીવનું જીવતું-મરતું લોલ,
જગની ભાષા નકરી પોલંપોલ રે,
'દેશના' હિતકારી છે તે જાણી જોજો લોલ.

'દેશના જાહેર' ખુલ્લો જગત-ફોડ લોલ,
ચૌદી લોકી નાથ સન્મુખ રે,
“જ્ઞાની”-ચરણે મોક્ષસુખ વર્તાય લોલ.

પરદેશી કમાણી રે'શે પર-પદાર્થે લોલ,
પરમ અર્થે ન્યારી ઘરની વાત રે,
ભંડારો સ્વદેશી જ્ઞાન આપમાંય લોલ.

